

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jany Jedličkové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **ZEDNÍČEK a.s.**, se sídlem Kunovice čp. 1482, 686 04, zastoupeným Zdeňkou Černíkovou, daňovou poradkyní, se sídlem Uherské Hradiště, Františkánská 167, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, náměstí Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 10. 2009, č. j. 16453/09-1200-701175, věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně jej zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení. Uvedl, že rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Hradišti (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 3. 2009, č. j. 43434/09/336913703696, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů

právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 ve výši 506.800,- Kč. Tento dodatečný platební výměr byl vydán v návaznosti na výsledky daňové kontroly provedené správcem daně, který po prověření základu daně z příjmů právnických osob za rok 2004, včetně položek zvyšujících a snižujících hospodářský výsledek ve smyslu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) dospěl k následujícímu kontrolnímu zjištění. Žalobce zúčtoval na vrub účtu 518490 – ostatní služby od dodavatele ARNIT s.r.o. doklad č. RE/2004/2989 ze dne 28. 12. 2004 za reklamu na akci „Silvestrovská show“ Liberec 28. 12. 2004 dle smlouvy ze dne 16. 11. 2004 v hodnotě 890.000,- Kč (pod č. 102/04 byl vystaven společností ARNIT s.r.o.) a doklad č. RE/2004/2990 ze dne 30. 12. 2004 za reklamu na akci „Silvestrovská show“ Špindlerův Mlýn 30. 12. 2004 dle smlouvy ze dne 19. 11. 2004 v hodnotě 920.000,- Kč (pod č. 107/04 byl vystaven společností ARNIT s.r.o.). Dle správce daně však nebylo prokázáno, že došlo k provedení reklamy uvedené na dokladech č. RE/2004/2989 a č. RE/2004/2990 a že předmětné reklamní akce prováděla společnost ARNIT s.r.o. Důkazní prostředky předložené žalobcem v rozsahu a obsahu uvedeném na těchto dokladech proto neosvědčil, i když vytykáací řízení na DPH za zdaňovací období prosinec 2004 bylo ukončeno tím, že správce daně vyměřil daňovou povinnost ve výši podaného přiznání k DPH a uznal odpočet DPH z přijatých reklamních služeb. Své závěry přitom správce daně vystavěl na tom, že v rámci svědecké výpovědi J. K., jednatele společnosti ARNIT s.r.o. provedené dne 20. 11. 2007 ve věznici Horní Slavkov (viz protokol o ústním jednání č. j. 117606/07/155931/2876) nebylo prokázáno, že předmětné doklady č. 102/04 a č. 107/04 vystavila pro žalobce společnost ARNIT s.r.o. a že došlo k uzavření smluv o dílo ze dne 16. 11. 2004 a 19. 11. 2004 za účasti jmenovaného jednatele společnosti ARNIT s.r.o. Proto žalobci správce daně zvýšil základ daně z roku 2004 v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů o částku ve výši 1.810.000,- Kč a vydal uvedený dodatečný platební výměr. V návaznosti na podané odvolání podané žalobcem pak v podstatě tytéž závěry přijal i žalovaný. Správce daně a následně žalovaný se při hodnocení důkazů dopustili takového pochybení, které mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když postupem vykazujícím prvky libovůle a svévole vycházeli jednostranně pouze z tvrzení svědka K., i když se jedná o svědka zcela nevěrohodného, a toho své pochybení se zcela účelově snažili přičíst žalobci. Jako důkazních prostředků lze přitom vedle svědecké výpovědi využít i dalších prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právními předpisy, přičemž obecně platí, že správce daně nemusí důkazní prostředek navržený daňovým subjektem provést, ale vždy se s ním musí vypořádat. Skutečnosti, jimiž se správce daně, resp. odvolací orgán vypořádali s návrhy žalobce však v žádném případě nelze akceptovat a jedná se tak o další vadu, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonností tvrzenou žalobcem a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce neunesl důkazní břemeno podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), neboť neprokázal, že reklama byla provedena na fakturách uvedeným dodavatelem společností ARNIT s.r.o. Pouhým doložením

účetního dokladu, obsahujícího formální náležitosti, není prokázáno, že se jedná o náklady ovlivňující základ daně. Daň totiž nemá základ ve formálním dokladu, ale ve vynaložení nákladu na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů poplatníka, tedy primárně v uskutečnění konkrétního plnění konkrétním dodavatelem, v případě žalobce zhotovitelem reklamy. Zákon tedy nestojí na formálním vykázání nákladů, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Správce daně po žalobci požadoval prokázání uskutečnění reklamy společností ARNIT s.r.o., o níž žalobce na straně jedné tvrdil, že se uskutečnila, byl jejím příjemcem, a kterou také nikoli zanedbatelně honoroval, současně ale uváděl, že vzhledem k tomu, že reklama byla uskutečněna, neměl důvod pátrat po tom, kdo ji uskutečnil. Správce daně však zpochybnil, že doklady, vč. smlouvy jsou dostatečným důkazem plnění, neboť se je nepodařilo ověřit u jejich vystavitele – jednatele společnosti ARNIT s.r.o. výslovně uzavření smluv a vystavení faktur popřel. Plnění mělo spočívat v poskytnutí služby, o jejímž uskutečnění sice existovaly konkrétní listiny, resp. jiné záznamy, ale z těchto záznamů nebylo zřejmé, že reklama byla uskutečněna společností ARNIT s.r.o. K namítaným vadám dokazování žalovaný uvedl, že sice nebyl proveden výslech „kamaráda Ládi“ a paní účetní (takto je označil svědek K., který bližší údaje neznal), ovšem žalobce tyto osoby nijak blíže neidentifikoval, správci daně se je nepodařilo zjistit ani v součinnosti s Městskou správou sociálního zabezpečení v Brně ani od místně příslušného správce daně společnosti ARNIT s.r.o. Finančního úřadu Brno III. Žalobce nikterak neidentifikoval „bývalé zaměstnance“ B production s.r.o. jako fyzické osoby, které by měli dle jeho předpokladu zpracovat DVD záznam o průběhu předmětných reklamních akcí, jejichž výslech navrhoval k prokázání, že DVD si společnost ARNIT s.r.o. objednala u společnosti B production s.r.o.; navíc v průběhu odvolacího řízení byla tato společnost vymazána z obchodního rejstříku. K tvrzení žalobce, že správce daně dospěl k odlišnému závěru v řízení na dani z přidané hodnoty na základě výsledků vytýkácího řízení, odkázal žalovaný na zprávu o výsledku daňové kontroly daně z příjmů právnických osob č. j. 39175/08/336931/6851, z níž je zřejmý důvod této odlišnosti – teprve v rámci daňové kontroly měl správce daně k dispozici výslech svědka – jednatele společnosti ARNIT s.r.o. Navíc se jedná o řízení na jiné dani, upravené odlišným hmotněprávním předpisem, výsledek tohoto řízení není důvodem pro změnu daňového řízení ve věci daně z příjmů právnických osob.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám relevantní skutečnosti:

Z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 3. 2007, č. j. 39715/07/336931/6851, vyplývá, že správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 4. 12. 2002 do 31. 12. 2003, 2004, dani silniční za zdaňovací období 2003, 2004 a dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2004 - prosinec 2005 včetně.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 6. 3. 2009, č. j. 43434/09/336913703696, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 ve výši 506.800,- Kč. Podkladem pro vydání tohoto dodatečného platebního výměru se stala zpráva o

výsledku daňové kontroly daně z příjmů právnických osob č. j. 39175/08/336931/6851, která byla se zástupkyní daňového subjektu paní Zdeňkou Černíkovou projednána dne 3. 3. 2009.

Odvolání žalobce proti výše tomuto dodatečnému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2009, č. j. 16453/09-1200-701175, zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zejména zdůraznil, že jako daňově účinné lze uznat ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů pouze prokázané náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Daňový subjekt tedy nese břemeno tvrzení a má také povinnost toto své tvrzení doložit, nese břemeno důkazní. Důkazní břemeno tedy jednoznačně tíží daňový subjekt, nikoli správce daně a nelze ho na správce daně přesouvat. Z obsahu svědecké výpovědi pana J. K., jejíž obsah byl zaznamenán do protokolu o ústním jednání ze dne 20. 11. 2007, č. j. 117606/07/155931/2876, vyplývá, že svědek popřel uzavření smluv na reklamní činnost s žalobcem, přičemž zejména uvedl, že společnost ARNIT s.r.o. v rozhodné době provozovala čistě stavební práce a předmětné faktury nevystavila. Z podkladů předložených správcem daně k odvolacímu řízení vyplývá, že společnost ARNIT s.r.o. v roce 2004 nedisponovala žádným zázemím v podobě pronajatých prostor, nevlastnila žádný majetek a rovněž nezaměstnávala žádné zaměstnance. Tyto skutečnosti byly zjištěny v součinnosti s Městskou správou sociálního zabezpečení v Brně. Ze všech zjištěných skutečností vyplývá, že prakticky nebylo možné, aby společnost ARNIT s.r.o. reklamní činnosti zajistila. Žalovaný zdůraznil, že přijaté faktury od dodavatele společnosti ARNIT s.r.o. nesplňují náležitost stanovenou v ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví (dále jen „zákon o účetnictví“), neboť za účastníka účetního případu je označena osoba sice existující, která ale prokazatelně tímto účastníkem nebyla. Žalobcem předložené materiály pouze dokládají faktické provedení předmětných služeb, neprokazují však od koho, za jakou cenu a jakým způsobem byly fakturované služby zajištěny. Ve vztahu k odmítnutí svědecké výpovědi zaměstnanců společnosti B production s.r.o., která měla dle předpokladu žalobce zpracovat DVD záznamy o průběhu předmětných reklamních akcí, žalovaný zdůraznil, že provedení výsledku těchto svědků nemělo přímou souvislost se zajištěním reklamy pro žalobce. Žalovaným bylo konstatováno, že v době vznesení tohoto požadavku na provedení svědecké výpovědi zaměstnanců společnosti B production s.r.o., tj. dne 24. 10. 2008, již nebylo možné tomuto požadavku vyhovět, neboť usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2008 bylo rozhodnuto o zrušení této společnosti a k datu 14. 7. 2009 byla společnost B production s.r.o. vymazána z obchodního rejstříku. Žalovaný uzavřel, že žalobcem zaslané bezhotovostní platby neprokazují zajištění reklamy dodavatelem deklarovaným na dvou předmětných fakturách. K námitce žalobce, že DPH za zdaňovací období prosinec 2004 vyměřil správce daně ve shodě s podaným daňovým přiznáním, žalovaný uvedl, že se jedná o dvě zcela samostatná daňová řízení, která jsou upravena odlišnými hmotněprávními předpisy, a proto nelze na základě výsledku daňového

řízení na DPH postupovat, resp. měnit průběh a výsledek daňového řízení ve věci daně z příjmů právnických osob.

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

V první řadě soud považuje za podstatné zdůraznit, že předmětem přezkumu je rozhodnutí ve věci daně z příjmů právnických osob, nikoli ve věci DPH; jedná se o dvě samostatná daňová řízení upravená odlišnými hmotněprávními předpisy a ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelná. Navíc z obsahu správního spisu předloženého žalovaným je nepochybné, že podkladem pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí ve věci daně z příjmů právnických osob se stala zpráva o výsledku daňové kontroly daně z příjmů právnických osob č. j. 39175/08/336931/6851, projednaná se zástupkyní žalobce dne 3. 3. 2009. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným pak dále vyplynulo, že podkladem pro rozhodování ve věci DPH se stala zpráva o daňové kontrole k DPH č. j. 5724/08/336932/3769, projednaná se zástupkyní žalobce dne 8. 4. 2008. Správce daně ve věci DPH dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že došlo k uskutečnění zdanitelných plnění na fakturách č. 102/04 a č. 107/04 a že předmětné reklamní akce prováděla společnost ARNIT s.r.o., proto nebyly splněny podmínky pro uplatnění odpočtu daně ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty za prosinec 2004. Uvedený závěr je tedy obdobný jako v přezkoumávané věci týkající se daně z příjmů právnických osob. V tomto směru lze považovat tvrzení žalobce za liché.

Ani další žalobní námitku týkající se nesprávného způsobu hodnocení důkazů neshledal soud důvodnou. Daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Důkazní břemeno nastává na straně daňového subjektu tehdy, když správce daně vyjádří relevantní pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, ten je pak povinen tvrzené skutečnosti prokázat. Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění výdaje, ale i to, zda toto plnění uskutečnil právě ten subjekt, jež je jako poskytovatel (dodavatel) tohoto plnění uveden v dokladech, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č.j. 5 Afs 40/2005 – 72, in: www.nssoud.cz. Daňový subjekt má tedy ve vztahu k deklarovaným skutečnostem břemeno tvrzení a břemeno důkazní, které pokud neunes, vede nutně k závěru o neprokázání daňově uznatelných výdajů. Důkazní povinnost však nemůže být splněna

pouhým předložením, byť formálně správného daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, nemůže být relevantním důkazem.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona o účetnictví (ve znění ke dni rozhodování daňových orgánů) účetní jednotky jsou povinny zachycovat skutečnosti, které jsou předmětem účetnictví, (dále jen "účetní případy") účetními doklady.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o účetnictví účetní doklady jsou průkazné účetní záznamy, které musí obsahovat obsah účetního případu a jeho účastníky.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným, a to zejména z obsahu zprávy o výsledku daňové kontroly daně z příjmů právnických osob č. j. 39175/08/336931/6851, která byla se zástupkyní žalobce projednána dne 3. 3. 2009, vyplývá s odkazem na svědeckou výpověď jednatele společnosti ARNIT s.r.o., že nebylo prokázáno, že předmětné doklady č. 102/04 a č. 107/04 vystavila pro žalobce společnost ARNIT s.r.o. V odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného je výslovně uvedeno, že přijaté faktury od dodavatele společnosti ARNIT s.r.o. nesplňují náležitost stanovenou v ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o účetnictví, neboť za účastníka účetního případu je označena osoba sice existující, která ale prokazatelně tímto účastníkem nebyla.

Uvedený závěr správce daně následně potvrzený žalovaným, že obě sporné faktury vystavené společností ARNIT s.r.o. neprokazují provedení reklamních služeb touto společností pro žalobce, je skutkově naprosto správný; ovšem v této souvislosti nebylo vyloučeno, aby daňovou uznatelnost těchto výdajů prokázal žalobce pro účely daňového řízení jinak, což však neučinil. Není to správce daně, kdo by měl povinnost vyhledávat důkazy k tvrzení daňového subjektu o uskutečnění výdajů, nejde o součást jeho povinnosti podle ustanovení § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Na správci daně spočívá pouze povinnost, aby v rámci řádného zjištění skutečného stavu věci ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků navržené důkazní prostředky provedl, objektivně posoudil a řádně vyhodnotil jejich důkazní hodnotu. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem daňových orgánů, že žalobce neprokázal, že reklamní služby pro něj realizovala společnost ARNIT s.r.o.; žalobce tedy neprokázal daňovou účinnost uplatněného výdaje ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

K posouzení daňových dokladů jako neúčinných lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72, in: www.nssoud.cz podle něhož: „účetní doklad vystavený jinou osobou než tou, která ve skutečnosti plnění uskutečnila, nemůže být relevantním důkazem; na „pravost“ takového důkazního prostředku nemůže ničeho změnit ani žádná svědecká výpověď ani znalecký posudek. Prokazování uskutečnění daňového výdaje fakturami, u nichž bylo nadevší pochybnost prokázáno, že nebyly vystaveny tím, kdo je na nich jako vystavovatel uveden, nemůže vést k závěru o prokázání výdaje ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Již sám o sobě nemůže být věrohodný doklad,

obsahuje-li údaj, že není pravdivý. Nemohl – li takový důkazní prostředek obstát, bylo na stěžovateli, aby ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. Nabídl důkazní prostředky jiné, avšak takové, které by jím tvrzené skutečnosti mohly prokázat.“

Žalobci se v průběhu daňového řízení nepodařilo prokázat, že společnost ARNIT s.r.o. pro něj uskutečnila fakturované reklamní služby. V návaznosti na negativní skutková zjištění správce daně z vydaných výzev k součinnosti, která vyplynula ze sdělení Městské zprávy sociálního zabezpečení v Brně a místně příslušného správce daně – Finančního úřadu Brno III ohledně společnosti ARNIT s.r.o., zůstává námitka žalobce zpochybňující věrohodnost svědecké výpovědi J. K., jednatele společnosti ARNIT s.r.o. nepřipadná. Navíc daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 – 125, in: www.nssoud.cz).

Ani závěrečnou námitku žalobce týkající se nesprávného vypořádání daňových orgánů s jeho důkazními návrhy ke zjištění skutkového stavu věci, neshledal soud důvodnou. Z obsahu rozhodnutí žalovaného je totiž dostatečně patrné, že se v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů se všemi provedenými důkazy samostatně i v jejich vzájemné souvislosti vypořádal a zcela konkrétně uvedl a odůvodnil z jakých důvodů nebylo možné vyhovět požadavku žalobce na výslech dalších svědků, konkrétně osob spolupracujících se společností ARNIT s.r.o. a zaměstnanců společnosti B production s.r.o. Žalobce tyto svědky konkrétně neidentifikoval, ve vztahu ke společnosti ARNIT s.r.o. tyto nebyly zjištěny ani z dožádání k Městské správě sociálního zabezpečení v Brně a k místně příslušnému správci daně Finančního úřadu Brno III, ve vztahu ke společnosti B production s.r.o. pak tato byla ke dni 14. 7. 2009 vymazána z obchodního rejstříku.

V přezkoumávané věci bylo dle obsahu daňového spisu provedeno rozsáhlé dokazování, způsob jakým oba daňové orgány, tj. správce daně a žalovaný vyhodnotily výsledky provedeného dokazování byl zákonný, má oporu v daňovém spisu a je výsledkem logického uvažování opřeného o řádně získané důkazy, které byly vyhodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu a tvoří dostatečnou oporu skutkovému stavu. Věc byla rovněž správně právně posouzena.

Na závěr k žalobcem namítané nezákonnosti napadených rozhodnutí si soud ještě dovoluje připomenout rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č.j. 6 A 76/2001 - 96, in: na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s.*

ř. s.); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“

Soud neshledal důvod, pro který by přisvědčil žalobci ohledně jím tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jak již je uvedeno výše při přezkumu napadeného rozhodnutí a při přezkumu daňového řízení, které jeho vydání předcházelo, soud neshledal, že by došlo k chybné aplikaci procesního práva či k chybné aplikaci hmotného práva. Za tohoto stavu věci proto soud rozhodl tak, že v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci úspěšnému žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 1. června 2011

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu